

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **T.**, bývajúceho v **T.**, zastúpeného JUDr. **M.**, advokátom so sídlom v **P.**, proti odporkyni **A.**, **a.s.** so sídlom v **B.**, IČO: **X.**, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 4 C 65/2004, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. novembra 2007 sp. zn. 6 Co 176/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 27. novembra 2007 sp. zn. 6 Co 176/2007 **z r u š u j e** vo výroku, ktorým

1. bol rozsudok Okresného súdu Topoľčany z 5. júna 2007 č.k. 4 C 65/2004-219 v ostatnej napadnutej vyhovujúcej časti nad sumu 334 500 Sk za bolesť a nad sumu 1 203 000 Sk za sťaženie spoločenského uplatnenia zmenený tak, že sa návrh zamietá,
2. bolo rozhodnuté o náhrade trov konania.

Vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 5. júna 2007 č.k. 4 C 65/2004-219 odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody, a to za vytrpenú bolesť vo výške 2 302 500 Sk a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 3 771 000 Sk. Konanie v časti o zaplatenie odškodnenia za bolesť vo výške 4 131 600 Sk a za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 6 138 000 Sk zastavil. Návrh v časti o zaplatenie odškodnenia za bolesť v sume 3 151 500 Sk a za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 4 707 000 Sk zamietol. Odporkyni uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania a nahradiť trovy konania navrhovateľke a tiež štátu. Vychádzal z toho, že 1. augusta 2002 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bolo poškodené zdravie navrhovateľa (utrpel mnohopočetné

zranenia ohrozujúce život a hemoragický šok spôsobený stratou krvi, musel absolvovať bolestivé prevazy, v súvislosti s fraktúrou sánky mal problémy s prijímaním potravy, mal pomliaždený mozog na pravej strane, zlomeninu hrudnej kosti, prasknutie lebky na ľavej strane a pomliaždenie pľúc, prekonal zápal pľúc, sepsu, musel absolvovať viacero operácií, 19. júna 2003 mu bola amputovaná ľavá dolná končatina v stehne, od januára 2003 je v starostlivosti psychiatra pre depresívne stavy). Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k záveru, že návrh na náhradu škody je dôvodný, i keď nie v celom rozsahu. Vzhľadom na následky poškodenia navrhovateľovho zdravia uzavrel, že sú splnené podmienky pre mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a tiež za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 32/1965 Zb.“). Za primerané považoval odškodnenie bolesti vo výške 2 302 500 Sk a odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 3 771 000 Sk. Keďže v časti odškodnenia za bolesť v sume 4 131 600 Sk a odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 6 138 000 Sk vzal navrhovateľ návrh späť, súd konanie zastavil. Vo zvyšku návrh – ohľadom odškodnenia za bolesť v sume 3 151 500 Sk a odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 4 707 000 Sk – ako neopodstatnený zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na § 142 ods. 3 a § 148 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie účastníkov konania Krajský súd v Nitre rozsudkom z 27. novembra 2007 sp. zn. 6 Co 176/2007 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania štátu potvrdil. V ostatnej napadnutej vyhovujúcej časti nad sumu 334 500 Sk za bolesť a nad sumu 1 203 000 Sk za sťaženie spoločenského uplatnenia napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol. Odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav a dospel k správne mu záveru, že sú dané dôvody pre mimoriadne zvýšenie odškodnenia za bolesť aj za sťaženie spoločenského uplatnenia. Na rozdiel od súdu prvého stupňa ale uzavrel, že navrhovateľ neprekonal tak enormne výrazné útrapy, ktoré by odôvodňovali zvýšenie odškodnenia za bolesť vo výške 25-násobku základného bodového ohodnotenia a ani u neho nedošlo k takým závažným zmenám v osobnej, rodinnej, pracovnej a spoločenskej oblasti jeho života, ktoré by odôvodňovali zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia na 30-násobok základného bodového ohodnotenia. Pri určovaní výšky mimoriadneho odškodnenia vychádzal odvolací súd z počtu bodov ustáleného na základe znaleckých posudkov súdom prvého stupňa

(za bolesť 1535 bodov a za sťaženie spoločenského uplatnenia 2095 bodov). Pri úvahách o primeranosti výšky odškodnenia vzal na zreteľ, že v čase poškodenia zdravia navrhovateľa sa nároky poškodeného posudzovali podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb., ktorá neurčovala hranice odškodnenia, výšku náhrad neobmedzovala a robila ju závislou len na úvahe súdu. Z dôvodu zamedzenia neprimeranému zneužívaniu tejto neobmedzenosti sa nároky na mimoriadne zvýšenie odškodnenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v súčasnosti posudzujú podľa novej právnej úpravy – zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“). Aby nedochádzalo k nadmieru vysokému zvyšovaniu náhrad priznávaných poškodeným, určuje tento zákon maximálnu hranicu zvýšenia. Aj keď v predmetnej veci nie je možné aplikovať túto novú právnu úpravu, treba na ňu poukázať, lebo takým zvýšením odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, aké priznal navrhovateľovi súd prvého stupňa, by došlo k jeho nadmernému zvýhodneniu oproti aj závažnejším prípadom v súčasnosti. Podľa výpočtu odvolacieho súdu podľa zákona č. 437/2004 Z.z. by mal navrhovateľ nárok na odškodnenie za bolesť maximálne vo výške 383 750 Sk a za sťaženie spoločenského uplatnenia maximálne vo výške 785 625 Sk. Vzhľadom na to považoval návrh za opodstatnený len čo do odškodnenia za bolesť v sume 334 500 Sk a čo do odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 1 203 000 Sk. Keďže odporkyňa nepodala odvolanie v rozsahu uvedených súm, ale iba nad ich výšku do súm priznaných súdom prvého stupňa, odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti tak, že návrh nad tieto sumy zamietol. V nadväznosti na to rozsudok v navrhovateľom napadnutej zamietajúcej časti potvrdil; toto rozhodnutie potvrdil aj v časti trov štátu.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol navrhovateľ dovolaním, a to vo výroku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa tak, že v ostatnej napadnutej vyhovujúcej časti nad sumu 334 500 Sk za bolesť a nad sumu 1 203 000 Sk za sťaženie spoločenského sa návrh zamietal. V dovolaní uplatnil dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Poukázal na to, že súdy oboch stupňov zhodne vychádzali zo záveru, že v danej veci ide o prípad hodný osobitného zreteľa v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. a že vytrpené bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia nemožno odškodniť len v rámci základného

bodového ohodnotenia. Rozdielnosti ich rozhodovania sa týkali len primeranosti zvýšenia základného bodového ohodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Odvolací súd nesprávne interpretoval uvedené ustanovenie tak, že predmetné zvýšenie odškodnenia je prípustné len v celkom výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa, kedy zapojenie poškodeného do spoločenského života bolo na mimoriadne vysokej úrovni. Uvedený názor odvolacieho súdu je diskriminačný a vývojom prekonaný. V danom prípade preto vôbec nie sú relevantné predpoklady a možnosti navrhovateľa v rámci jeho spoločenského uplatnenia pred úrazom, a to, že nebol osobou mimoriadne exponovanou v spoločenskom živote. Úraz utrpel v najproduktívnejšom veku, ujma na zdraví ho celoživotne poznačila najmä pri výkone povolania, čo konštatovala aj Sociálna poisťovňa (podľa nej pokles jeho zárobkovej schopnosti predstavuje 75 %). Na zníženie odškodnenia priznaného súdom prvého stupňa, neboli v danom prípade žiadne podmienky, naopak, pri oboch nárokoch bol daný dôvod na zvýšenie odškodnenia priznaného súdom prvého stupňa. Odvolací súd v danom prípade ničím konkrétnym neodôvodnil zníženie náhrad, ktoré boli priznané súdom prvého stupňa; zníženie nebolo podložené objektívne zistenými skutkovými okolnosťami. Z týchto dôvodov navrhovateľ žiadal rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny a navrhla dovolanie zamietnuť. Nesúhlasila s názorom, že odvolací súd – aj so zreteľom na judikát R 10/1992 – nesprávne a diskriminačne interpretoval § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Odvolací súd podľa jej názoru správne poukázal na dôvody, pre ktoré je potrebné výšku náhrad priznaných súdom prvého stupňa znížiť. Nesúhlasila s názorom navrhovateľa, že vyhláška č. 32/1965 Zb. bola prijatá v celkom odlišných spoločenských a ekonomických podmienkach, vývojom je prekonaná, v dôsledku čoho by súdom priznaná náhrada mala vyjadrovať aj náhradu ušlého zisku poškodeného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti výroku rozhodnutia, ktorý možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu treba zrušiť.

Úvodom dovolací súd poukazuje na to, že navrhovateľ napadol rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol prvostupňový rozsudok v ostatnej napadnutej vyhovujúcej časti nad sumu 334 500 Sk za bolesť a nad sumu 1 203 000 Sk za sťaženie spoločenského uplatnenia zmenený tak, že návrh sa zamieňa. Len v tejto časti mohol dovolací súd napadnuté rozhodnutie podrobiť dovolaciemu prieskumu. K tým častiam dovolania, v ktorých sa navrhovateľ zmieta o tom, že primeranými boli náhrady ešte vo vyšších sumách, než mu priznal súd prvého stupňa, dovolací súd uvádza, že odvolací súd nad rámec súm priznaných navrhovateľovi súdom prvého stupňa jeho rozhodnutie potvrdil a že dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku dovolateľ nepodal (viď str. 2, posledný odsek dovolania).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli v dovolaní namietané a ani dovolacím súdom zistené.

Dovolateľ namieňa, že v konaní došlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Procesnou vadou tejto povahy je procesná nesprávnosť, ktorej sa dopustil súd v priebehu konania, ktorá ale (na rozdiel od procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p.) nevedie k zmätočnosti. I keď dovolateľ podstatu tejto vady výslovne nekonkretizoval, z obsahu dovolania možno usúdiť, že ju videl v dostatočnej nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom sú síce uvedené dôvody, ktoré viedli odvolací súd k tomu, aby súdom prvého stupňa priznané náhrady znížil, tieto dôvody ale nie sú v potrebnej miere skutkovo konkretizované.

Vo všeobecnosti platí, že ak odvolací súd mení súdom prvého stupňa priznanú výšku odškodnenia za bolesť alebo za sťaženie spoločenského uplatnenia z dôvodu, že za „primeranú“ považuje náhradu inú, musí v odôvodnení zmeňujúceho rozhodnutia vysvetliť dôvod potreby zmeny náhrady na „primeranosť“. To znamená, že musí poukázať na určité

konkrétne skutkové alebo právne významné okolnosti a s poukazom na ne vysvetliť, prečo a z akých dôvodov dospel k názoru, že „primeranou“ nie je náhrada, ktorú určil súd prvého stupňa, ale náhrada iná. Potreba dostatočne konkrétneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je osobitne významná v prípadoch, kedy odvolací súd v podstatnej miere upravuje výšku náhrad priznaných súdom prvého stupňa (v danej veci ide o takýto prípad).

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je uvedená námietka dovolateľa opodstatnená v časti, týkajúcej sa náhrady za vytrpenú bolesť. Odvolací súd v súvislosti so znížením výšky náhrady za bolesť, ktorú navrhovateľovi priznal súd prvého stupňa, uviedol, že prežitá bolesť nemala až takú intenzitu a nedosahovala stupeň mučivých útrap, ktoré opodstatňovali priznanie náhrady vo výške určenej súdom prvého stupňa. Z napadnutého rozhodnutia ale nevyplýva, konkrétne ktoré skutkové zistenia ho viedli k tomuto záveru. Treba dodať, že pokiaľ určenie výšky primeraného odškodnenia je vecou úvahy súdu, podkladom pre túto úvahu musia byť konkrétne označené podklady, význam ktorých na prejednávajúcu vec súd primerane vysvetlí. V danom prípade odôvodnenie napadnutého rozsudku takéto vysvetlenie (v rozpore s požiadavkou preskúmateľnosti) neobsahuje.

Pokiaľ ide o primerané vysvetlenie dôvodov napadnutého rozhodnutia v časti priznania náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, nepovažuje dovolací súd predmetnú námietku dovolateľa za opodstatnenú. Z tohto dôvodu sa dovolací súd neobmedzil len na konštatovanie opodstatnenosti námietky dovolateľa o procesnej vade konania v zmysle a danosti dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ale pristúpil aj k skúmaniu, či je daný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Dovolateľ tvrdí, že napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V prejednávanej veci ide o náhradu škody na zdraví navrhovateľa. K poškodeniu navrhovateľovho zdravia došlo pri dopravnej nehode 1. augusta 2002. V zmysle § 11 ods. 1

zákona č. 437/2004 Z.z. platí, že na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku úrazu a iného poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona (t.j. pred 1. augustom 2004), a ak ide o chorobu z povolania z takej choroby, ktorá bola zistená pred týmto dňom, sa vzťahujú doterajšie predpisy. „Doterajším predpisom“ je vyhláška č. 32/1965 Zb.

K výhradám navrhovateľa z hľadiska aplikácie vyhlášky č. 32/1965 Zb. súdmi nižších stupňov teba uviesť, že súd pri aplikácii určitého všeobecne záväzného právneho predpisu je povinný riadiť sa jeho ustanoveniami, pokiaľ sa vzťahujú na prejednanú vec. Súd nemôže nerešpektovať právny predpis s odôvodnením, že daný predpis je vývojom prekonaný, lebo nezodpovedá ekonomicko-sociálnym pomerom v čase jeho aplikácie. Takýto predpis nemôže interpretovať spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho ustanoveniam; nemôže ani pri jeho aplikácii vziať na zreteľ aspekty, ktorých zohľadnenie tento právny predpis neumožňuje (ako príklad nemožnosti takéhoto zohľadnenia treba v danom prípade uviesť ušlý zisk, na ktorý poukazuje dovolateľ). Len ak súd pred rozhodnutím vo veci dospeje k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka prejednávanej veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, konanie preruší a návrh postúpi ústavnému súdu na zaujatie stanoviska (§ 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Pre úplnosť treba dodať, že obe náhrady sú vo vyhláške č. 32/1965 Zb. vyjadrené príslušným počtom bodov; spoločenské a ekonomické zmeny boli zohľadňované tým, že hodnota bodov podliehala úpravám nadväzujúcim na tieto zmeny.

V danom prípade súdy oboch nižších stupňov pri rozhodovaní o výške odškodnenia vychádzali z tých istých skutkových okolností. K rovnakým záverom dospeli tak z hľadiska predpokladov vzniku právneho vzťahu zodpovednosti za škodu, ako aj z hľadiska toho, že odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia navrhovateľa v zmysle § 6 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. nie je v jeho prípade postačujúce. Tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd zhodne dospeli k záveru, že pri odškodnení navrhovateľa treba aplikovať § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. (obsah spisu svedčí o tom, že ich zhodný názor o splnení podmienok pre aplikáciu § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. je správny).

Súd prvého stupňa priznal navrhovateľovi náhradu za bolesť vo výške 2 302 500 Sk (nad túto sumu návrh zamietol) a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 3 771 000 Sk (nad túto sumu návrh zamietol). Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa

v zamietajúcej časti potvrdil, v ostatnej napadnutej vyhovujúcej časti nad sumu 334 500 Sk za bolesť a nad sumu 1 203 000 Sk za sťaženie spoločenského uplatnenia rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol. Dovolanie smeruje proti výroku, ktorým odvolací súd znížil súdom prvého stupňa priznanú náhradu za bolesť na sumu 334 500 Sk a za sťaženie spoločenského uplatnenia na sumu 1 203 000 Sk.

Odvolací súd pri tom v súlade s doterajšou judikatúrou (R 10/1992) konštatoval, že primerané zvýšenie nad stanovené najvyššie výmery odškodnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch hodných mimoriadneho zreteľa. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania dospel k názoru, že súdom prvého stupňa priznané odškodnenie nie je primerané sťaženiu jeho spoločenského uplatnenia. Zdôraznil, že navrhovateľ pred úrazom žil bežným spôsobom života, nebol angažovaný v športovom, kultúrnom alebo verejnom živote a vykonával bežnú pracovnú (podnikateľskú) činnosť.

Pokiaľ odvolací súd vzal na zreteľ iba skutkové okolnosti uvedené v predchádzajúcom odseku a pristúpil k ich právnemu posúdeniu, konal v súlade s vyhláškou č. 32/1965 Zb. Pokiaľ ale (nad rámec uvedeného) vzal na zreteľ tiež okolnosti, ktoré nie sú podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb. právne významné a táto vyhláška na ne neumožňuje prihliadať, spočíva jeho rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci.

Odvolací súd pri určovaní primeranej výšky náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia nevzal do úvahy len skutkové okolnosti týkajúce sa podstaty a intenzity bolesti a stupňa sťaženia spoločenského uplatnenia navrhovateľa. Zohľadnil aj to, že vyhláška č. 32/1965 Zb. neurčovala hranice odškodnenia, ktoré boli z dôvodu zamedzenia zneužívaniu zavedené novou právnou úpravou – zákonom č. 437/2004 Z.z., ktorý je účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu. I keď túto novú právnú úpravu nemožno v danom prípade aplikovať, treba na ňu poukázať, lebo odškodnením vo výške priznanej súdom prvého stupňa by došlo k zvýhodneniu navrhovateľa oproti aj závažnejším prípadom v súčasnosti. Odvolací súd dodal, že podľa novej úpravy by mal navrhovateľ nárok na odškodnenie bolesti iba vo výške 383 750 Sk a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške najviac 785 625 Sk.

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu sa súd vtedy, keď pri aplikácii doterajšej právnej úpravy (v danom prípade vyhlášky č. 32/1965 Zb.), ktorá sa podľa prechodných ustanovení

novej právnej úpravy aj mala aplikovať (viď § 11 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z.), berie na zreteľ ustanovenia novej právnej úpravy, hoci zohľadnenie tejto novej právnej úpravy nemá žiadny právny podklad, dopúšťa nesprávneho právneho posúdenia veci. I keď z dovolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil iba na hľadiskách, na ktoré podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb. nemal a nemohol vziať zreteľ, predsa len – ako to vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia – uvedené hľadiská formovali jeho čiastkové právne závery i konečné právne posúdenie veci, ktoré v dôsledku toho nemôže byť správne (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených dospel k záveru, že oba dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.) boli dané. Vzhľadom na to dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu zrušil; ako súvisiaci zrušil tiež výrok rozsudku odvolacieho súdu o náhrade trov konania. Vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2009

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková